

Месеца септембра, у 15. дан.

Спомен светог оца нашег Јосифа Новог, митрополита Темишварског.*1 *2

Овај нови светитељ српског порекла родио се у Дубровнику 1568. године, од родитеља Јована и Екатерине, по презимену Фуско. На крштењу је добио име Јаков. Врло рано, после завршетка школе, отишао је у Свету Гору и тамо се замонашио у манастиру Пантократору, добивши име Јосиф. Затим је живео и подвизавао се у манастиру Ватопеду, па Хиландару, Лаври, Ксиропотаму и најзад Кутлумушу,*3 где је свети Јосиф постао и игуман.

Јосиф је био смирен монах, велики молитвеник, и још за живота се показао чудотворац. Ове и друге његове особине запазио је српски Пећски патријарх Гаврило I (1648-1655. године) и изабрао Јосифа за митрополита Темишварског (1650. године), јер је Банат и Темишвар, у ово време турске владавине, био под јурисдикцијом Пећске патријаршије.

Као митрополит, свети Јосиф је развио широку пастирску делатност: путовао је по епархији, рукополагао свештенике, проповедао и поучавао. Код турских власти, чији је језик знао, заузимао се за своју паству и за хришћански народ. Ради школовања црквених клирика, основао је и свештеничку школу.

Дошавши до дубоке старости, свети Јосиф се сам повукао у манастир Партош у Банату. Но побожни народ је и овде посећивао свог пастира, долазећи му за благослов, савете и молитвену помоћ. Провевши у овом манастиру око 3 године, свети Јосиф се ту и упокојио у својој 88. години живота, на дан Успења Пресвете Богородице 15. септембра 1656. године.*4 Сахрањен је под олтаром цркве коју је сам подигао. Његове свете мошти налазе се данас у катедралном храму у Темишвару.

Свети Јосиф је сматран светитељем и чудотворцем још за живота на земљи. Тридесет година после његове смрти, 1686. године, сабор Банатске митрополије назива га именом Свети Јосиф Нови. У једној књизи са светитељским службама на грчком, ђакон Дамаскин описао је више чуда светог Јосифа. Ова се књига чува у манастиру Партошу у Румунији. Синод Румунске Цркве унео је светог Јосифа Новог у свој календар, а 1965. године то је исто учинила и Српска Црква.

^{1*} Може се читати као Синакарско житије на своме месту, после 6. Песме канона. (Примедба приређивача)

^{2*} Узето из „Житија светих за месец септембар“ Ј. Поповића, стр. 298 и 299. (Примедба приређивача)

^{3*} Манастир Кутлумуш на Св. Гори основан је прилозима румунских великаша (отуда му је и име румунског порекла).

^{4*} Биће да је ово погрешно: јер 15. септембар је дан по Воздвижењу, а не дан Успења Пресв. Богородице. (Примедба приређивача)